

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/58/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200125
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200125.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a zo sudkýň JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: pplk. Ing. Y. N., Q. XX, H., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., Štefánikova 26, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-152/2011 zo dňa 30. septembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 24/2012-83 zo dňa 20. júna 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 24/2012-83 zo dňa 20. júna 2013, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že personálnym rozkazom riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru SR (ďalej len „ÚBOK PPZ“) č. 244 zo dňa 30. júna 2011 bol žalobca podľa ust. § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Zb. dňom 1. júlom 2011 ustanovený do funkcie do voľnej funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava, ÚBOK PPZ služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Proti tomuto personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím žalovaného zo dňa 30. septembra 2011.

Zároveň mal krajský súd z obsahu spisu za preukázané, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011 minister vnútra SR dňom 30. júna 2011 na odbore Východ ÚBOK PPZ zrušil 3 tabuľkové miesta funkcie staršieho referenta, špecialistu protidrogového oddelenia (funkcie s číselným označením ID 1390, ID 1391 a ID 1392) a dňom 1. júlom 2011 vytvoril 3 nové tabuľkové miesta - funkcie staršieho referenta špecialistu protidrogového oddelenia (funkcie s číselným označením ID 1390, ID 1391 a ID 1392) na odbore Bratislava ÚBOK PPZ. Na jednej zo zrušených funkcií konkrétne ID 1390 bol do dňa 30. júna 2011 na odbore Východ ÚBOK P P Z ustanovený v súlade s § 33 ods. 1 zákona žalobca. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011 súčinnosťou od 1. júla 2011 vykonal

na ÚBOK PPZ tento organizačné a systemizačné zmeny. Ich súčasťou bolo aj presunutie 3 vyššie uvedených policajných funkcií z pôsobnosti odboru Východ ÚBOK PPZ do pôsobnosti odboru Bratislava ÚBOK PPZ.

Ďalej súd zistil, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vydal 1. viceprezident Policajného zboru čl. 1 personálneho rozkazu č. 26 zo dňa 29. júna 2011, ktorým žalobcu podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona z dôvodu organizačných zmien vyplývajúcich z personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 257/2011 dňom 1. júlom 2011 preložil k ÚBOK PPZ a dňom 30. júnom 2011 ho v súlade s § 35 ods. 9 zákona odvolal z doterajšej funkcie, v ktorej bol ustanovený a to z funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ ÚBOK PPZ.

Podľa názoru krajského súdu je správna argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením zrealizovaných organizačných zmien u žalobcu. Z personálneho rozkazu aj z druhostupňového správneho rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že odvolanie žalobcu z funkcie a potom jeho následné ustanovenie do inej funkcie, sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali v dôsledku personálneho rozkazu č. 257/2011.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona krajský súd zdôraznil skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, SIS, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR, Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva, ide o právny pomer štátno-zamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu, čiže rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromno-právnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhyba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodý) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyraňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu (ISŽo/246/2009).

Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. Žalobu preto zamietol. Zároveň neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Okrem iných dôvodov namietal, že správne orgány vec nesprávne posúdili, nedostatočne zistili skutkový stav veci, resp. skutkové zistenia sú v rozpore s obsahom spisu, boli porušené procesné práva - vrátane práva na procesnú úpravu konania a preložení, zaťažili konanie inou vadou s potenciálnym vplyvom na zákonnosť a vydali nepreskúmateľné rozhodnutia. Krajský súd vec posúdil nedostatočne, v rozpore s znením príslušných zákonov a preto vec zaťažil vadou nesprávneho právneho posúdenia podľa § 250 ods. 2 písm. f/ O.s.p., vadou nesprávnych skutkových zistení podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., vadou neúplného zistenia skutkového stavu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Ďalej namietal, že súd vydal rozsudok o ustanovení do funkcie pred vydaním rozhodnutia o jeho preložení.

Správne orgány neskúmanie uvedenej nutnej podmienky absencie možnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu pôvodnej funkcie (neexistenciu takej funkcie) učinili v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dôvodili, že je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, či príslušného policajta po zrušení jeho funkcie prevedú na inú funkciu v mieste výkonu jeho pôvodnej funkcie alebo ho preložia na

inú funkciu do iného miesta výkonu. Odobrenie tohto právneho názoru správnych orgánov o možnosti voľnej úvahy o tejto otázke rozsudkom krajského súdu je dôsledkom nesprávneho právneho posúdenia týmto súdom.

Relevantná právna norma - § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov stanovuje, že: policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28. júna 2013 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že došlo k neprávnomu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. Žalovaný je toho názoru, že podaná žaloba netvrdí relevantné porušenie subjektívnych práv žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p. ho potvrdil, pretože sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že spor medzi účastníkmi konania sa týka výkladu § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej „zákon č. 73/1998 Z. z."), a to prevedenia policajta na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby v dôsledku zrušenia jeho funkcie ako dôsledok organizačnej zmeny.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Pokiaľ ide o námietku, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 26 neexistovali, keďže personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011, ktorým boli vykonané systemizačné a organizačné zmeny je zo dňa 30. júna 2011. Uvedenú námietku senát hodnotí ako účelovú, pretože personálny rozkaz č. 257/2011 ma stanovenú účinnosť ku dňu 1. júlu 2011, rovnako i personálny rozkaz č. 26 zo dňa 29. júna 2011, týkajúci sa žalobcu. Rozhodujúce pri posudzovaní zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. Do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára zmenu personálneho policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia. V daných súvislostiach je nevyhnutné poukázať na to, že rozhodnutie o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú vykonané v policajnom zbore je na riadiacich pracovníkoch policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha. Žalobca sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti je potrebné poukázať na správny právny záver krajského súdu, že „právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...". V tomto kontexte je potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávnych vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie" je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t.j. že sa podriadi

potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nedodržanie požiadavky na prerokovanie návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., najvyšší súd poukazuje na to, že vady v tomto procesnom postupe služobného úradu nie sú v zmysle zákona sankcionované neplatnosťou prevedenia alebo preloženia. Je potrebné poukázať na to, že zákon explicitne ustanovuje prípady neplatnosti (napr. § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. pri prepúšťaní zo služobného pomeru). Prevedenie a preloženie policajta v dôsledku organizačnej zmeny nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných väd pri prerokovaní s odborovou organizáciou. Sankcionovanie neplatnosťou najvyšší súd nezistil ani z Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2011.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa jeho žaloby vedenej na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5S 32/2012 o jeho preložení, tak súd poznamenáva, že vždy sa preskúmava každé jednotlivé rozhodnutie správneho orgánu samostatne, pričom o predchádzajúcom postupe správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozhodnutia si súd zvyčajne urobí vlastný úsudok v rámci predbežného posúdenia veci ako prejudiciálnej otázky, čo urobil aj v tomto prípade a nezistil zjavnú nezákonnosť alebo nesprávny právny postup správnych orgánov konajúcich vo veci. Naviac obdobná vec bola posúdená v konaní 3Sžo/40/2013, ktorá bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnutá dňa 20. augusta 2014 s rovnakým výsledkom ako u žalobcu. Išlo totiž o zjavne totožné žaloby, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na odchýlenie sa od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia 3Sžo/40/2013.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.